

(1)

'ดารานุ่มสุดฮอตที่ยึดติดลมบนที่สุดในปีนี้!
 'อันดับหนึ่งหนุ่มนำกอดที่สาวๆ ต่างโหวตเป็นเสียงเดียว'
 'ภาพยนตร์ที่ทำเงินที่สุดของ LIGHTUP!'
 'มาทำความรู้จักกับผู้ชายไทยที่น่าเป็นเจ้าของที่สุดตอนนี้'

ช่วงเวลาที่ยี่สิบสิ่งพิมพ์และโซเชียลทุกสำนักต่างประโคมข่าวไปในทางเดียวกัน และเป็นความจริงที่ไม่อาจปฏิเสธได้ เพราะเวลานี้คงไม่มีใครที่ไม่รู้จัก 'พาลัด โชติวราริน' นักแสดงชายดาวรุ่งที่ตั้งเป็นพลุแตกในช่วงปีนี้ ติดลมบนจากภาพยนตร์ที่เพิ่งเข้าโรงไปเมื่อต้นกุมภาพันธ์ เรียกได้ว่าเป็นผลงานสร้างชื่อที่ทำเอาสะเทือนวงการ ส่งผลให้เด็กหนุ่มเป็นดาราที่ตอนนี้ผู้จัดแทบทุกสาขางานต้องการตัวมากที่สุด

"เด็กนั่นหายไปไหนตั้งแต่เช้า" ชายหนุ่มเอ่ยคำด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ แวดตาคมกริบปราดมองที่เลขาฯ ประจำกายอย่างขัดเคือง ทำเอาคนถูกจ้องตัวเกร็ง

"คุณพาลัดไปงานเปิดตัวน้ำหอมตั้งแต่เมื่อคืนยังไม่กลับห้องครับ"

"จนปานนี้ยังติดต่อไม่ได้อีกหรือไง"

"คุณพาลัดปิดโทรศัพท์มือถือครับ"

"ไม่ว่าด้วยวิธีไหน ก่อนบ่ยฉันต้องเห็นหน้าเด็กนั่น"

"แต่..."

"ไปจัดการมา"

พอถูกย้าด้วยน้ำเสียงดุตัน เรวัตน์ผู้นำสงสารก็หุบปากจับ กลืนเอา คำท้วงที่ไม่มีน้ำหนักลงคอไป ก้มศีรษะลงแล้วถอยเท้าออกจากห้อง ในหัว ก็รีบคิดหาหนทางในการตามตัว 'เด็กนั่น' ของเจ้านาย

เมื่อประตูกระจกบานใหญ่ปิดลงจนสนิท นันธภพ เจ้าของค่าย LIGHTUP ที่มีดารานักแสดง นักร้องซึ่งมีความสามารถและชื่อเสียงโด่งดังสังกัดอยู่ จำนวนมาก ถอนหายใจด้วยความหงุดหงิด ทิ้งตัวเอนพิงพนักแรงๆ ยกมือ กุมขมับบีบนิ้วเป็นวงกลมผ่อนคลายความเครียด

ไม่รู้ว่าจะสร้างปัญหาไปถึงไหน เมื่อไหร่จะรู้ตัวสักที่ว่าตอนนี้ไม่ใช่เวลา มาเอาแต่ใจเหมือนเมื่อก่อนอีกแล้ว!

เขาเอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์มือถือที่วางไว้บนโต๊ะมาเลื่อนหาเบอร์คนที่ กำลังคิดค่าอยู่ในใจ ก่อนจะสบถออกมาเมื่อโทรออกแล้วพบกับเสียงตอบรับ อัตโนมิติ

เป็นอีกครั้งที่นันธภพวางอุปกรณ์สื่อสารในมือลงบนโต๊ะแรงๆ จนกลัวว่า จะแตกหักไปเสียก่อนที่จะติดต่อปลายทางได้สำเร็จ เขาพรวนลมหายใจยาว ออกทางจมูกด้วยความหงุดหงิด ก่อนจะกระซิบลอดไร้พิน

"อย่าให้เจอนะพาลล์..."

.....

'คุณพาลล์คิดยังไงกับกระแสตอบรับในตอนนี้อ้างคะ'

'เหนือความคาดหมายไปไกลมากครับ ความจริงแล้วตอนที่รับเล่น...'

"ลัลล์"

เสียงเรียกชื่อมาพร้อมกระป๋องเบียร์เย็นๆ พาลล์ละความสนใจจากข่าว ในโทรทัศน์หันไปรับได้ทัน เจ้าตัวพยักหน้าขอบคุณแล้วดันนิ้วเปิดกระป๋อง

ยกขึ้นกระดกง่าย ๆ พาดขายาวกับโซฟาหนังสีน้ำตาลด้วยท่าทางสบาย ๆ
ซัดกับมาดนักแสดงชื่อดังที่กำลังยิ้มกว้างอยู่ในจอ

"มาหมกตัวอยู่คนเดียว กูตั้งแต่เมื่อคืน มือถือก็ไม่เปิด" เมฆาบู้บี้
ไปทางโทรศัพท์มือถือที่นอนตายอยู่ใกล้ทีวีตั้งแต่เมื่อเย็นวาน บอกให้
ซาร์จแบตฯ ก็ไม่ยอม "เดี๋ยวพ่อมึงก็ตามมาฆ่าหรือก"

"กูไม่มีพ่อ"

"เป็นอะไรวะ ทะเลาะกับคุณภพอีกแล้วหรือไง"

พาลัลหัวเราะในลำคอ สายหน้าซำๆ "แค่ทะเลาะเขาก็ยังไม่อยาก
เสียเวลาเลยมั้ง"

"มึงก็รู้ว่าคุณภพเขางานยุ่ง"

"ยุ่งทำอะไรนักหนา" เขาว่าแล้วเด็งตัวลุกนั่ง วางกระป๋องเปียร์ลิงที่พื้น
"นี่มันวันหยุด กูจะอยู่ไหนก็ได้ ที่มึงยังไม่กลับห้องเลย"

"กูกับมึงมันเหมือนกันที่ไหนล่ะวะ" เมฆาเอ่ยปากเสียงดังขึ้นกว่าเมื่อครู่
ตบเข้าขาด "พูดเหมือนโง่"

คนถูกหลอกคำขมวดคิ้วมุ่น "กูยังไม่มานะไอ้เมฆ"

"เออกูรู้ คอทองแดงอย่างมึงไม่เมื่อง่าย ๆ หรือก" เจ้าของห้องทำหน้าที่
เอือมระอาใส่ "เปลืองเปียร์ห้องกูชิบหาย"

"ได้ข่าวว่าวันก่อนกูขนมาให้ป็นล้ง"

"ความจำยังดีนี่หว่า แสดงว่ายังไม่มึน"

คนถูกเหยยักนิ้วกลางส่งให้เป็นของตอแบน เอนหลังพิงพนักงายศิโรษะ
จนคอเหยียดตรง รู้สึกถึงเลือดที่วิ่งไหลลง หน้าไปทั้งหัว

"ไอ้ลัล"

"อะไร"

"รีบกลับได้แล้วมั้ง ปายนี่มึงมีนัดสัมภาษณ์ไม่ใช่หรือวะ"

"นี่เพิ่งแปดโมง"

"แต่มึงยังไม่นอนเลยตั้งแต่เมื่อคืน ตาดำไปแบบนี้ส่งสารช่างแต่งหน้า
หน่อยเหอะ"

"จะได้ดูเหมือนทุ่มเทซ้อมง ไม่ดีเหวอะ"

"เลิกเล่นลิ้นแล้วลูกจากโซฟาซะไอ้สัตว์"

คราวนี้เมื่อเพื่อนสนิทออกปากคำเสียดๆ พาลัลก็ยิ้มกว้าง ขยับนั่งตัวตรง โคลงหัวไปมา "ดูซิบหาย"

"รีบไปอาบน้ำไป เหม็นเหล้า" เจ้าของห้องยังคงพูดต่อ "แล้วก็ออกไปก่อนเลย กูจะโทรตามให้คนมาทำความสะอาดก่อน คินนี่เจอกันที่งาน"

"เออ" พาลัลพยักหน้าส่งๆ รับผ้าเช็ดตัวผืนใหญ่มาถือ "แล้วไอ้แจนมันไปไหน"

"กลับบ้าน"

"ช่วงนี้กลับบ่อยจังวะ"

"เออ เห็นบอกหมาที่บ้านป่วย"

"อ้อ" คนถามคราวรับ ไม่รู้จะสานต่อบทสนทนาเรื่องนี้ยังไง ด้วยที่ไม่ใช่คนที่รู้เรื่องหรือชอบเลี้ยงสัตว์อะไรนัก ไม่ได้เกลียด แต่ไม่กล้ามากกว่า พอเจียบพาลัลก็เลยลุกขึ้นลากเท้าเข้าห้องน้ำไปโดยมีเมฆามองตามไปด้วย

เจ้าของห้องถอนหายใจเฮือกใหญ่กับความดีใจของเพื่อนสนิทที่เข้าวงการมาในเวลาไล่เลี่ยกัน เคยออกงานเพลงด้วยกันตอนเปิดตัวใหม่ๆ มีเขา พาลัล และเจตนาอีกคน ตอนนั้นยังไม่ค่อยมีคนสนใจจะจับตามองสักเท่าไร ให้เวลาอยู่หลายปีกว่าที่จะได้ไต่เต้าโด่งดังขึ้นมาครบทีม พาลัลไปสร้างชื่อในงานภาพยนตร์ เช่นเดียวกับเจตนา มีแต่เขาที่ดันไปรุ่งทางสายเพลงเสียนี้ แต่เพราะเป็นกลุ่มเพื่อนสนิทสามคนในวงการที่มีดีครบทุกด้าน ทั้งรูปร่างหน้าตาและความสามารถ ทำให้ได้รับสมญานามว่าเป็นแก๊งผู้ชายที่สาวเล็กสาวใหญ่ลงมติเป็นเอกฉันท์ว่าน่ากินที่สุดในตอนนี้ไปโดยปริยาย

ครืด ครืด...

เสียงโทรศัพท์สั่นดังขึ้น เรียกความสนใจจากเมฆาให้หันไปมองชื่อเพื่อนสนิทอีกคนในแก๊งโซว์เด่นกลางหน้าจอ เด็กหนุ่มยิ้มมุมปากแล้วเอื้อมมือไปหยิบมาคว้ารับสาย

"ว่าไงไอ้แจน มหาหยาปวยแล้วเหรวะ"
 [ตื่นแล้ว] ปลายสายตวัดเสียงตอบ เมื่อรู้ดีว่าในคำถามแสดงความ
 ห่วงใยของเพื่อนรักมีความกวนประสาทแฝงอยู่ [โทรมานี้ตั้งใจจะด่าก่อน
 เลยครับ]

"เฮ้อ อะไรวะ"

[ทำไมมึงเพิ่งเปิดเครื่อง กูโทรหาที่สายแล้วแหกตาดู]

"แบบช กูหมด เพิ่งฟื้นมาซาร์จเมื่อครึ่งชั่วโมงที่แล้วเนี่ย มันรีบูตอยู่"

[ไอ้พวกเชี่ย]

"มัวแต่ด่าจะรู้เรื่องไหมวันนี้"

[คุณภาพตามหาไอ้ลัลให้วุ่นไปหมด มันอยู่กับมึงรีเปล่า]

สิ้นคำเจตนา เมฆาก็ลอบกลืนน้ำลาย เวลานี้ตัวเขาไม่ต่างกับคนบริสุทธิ์
 ที่รับข้อของโจรเลยสักนิด...

"ก็..."

[ก็อะไร พุดให้ครบคำสักที]

"อยู่...มั้ง"

[มั้งคืออะไร อย่าลืลา]

"เออ อยู่!"

[รีบจับมันยัดใส่รถแล้วส่งกลับมาที่บริษัทก่อนบาย คุณเรตามหามัน
 จนจะร้องให้อยู่แล้ว]

"คุณเรอะนะร้องไห้"

[คุณภาพกดตันจนนั่งไม่ติด รีบๆ เลย]

"กูก็บอกมันแล้วนะเว้ย!"

[อย่ามัวเถียง บอกให้ทำไรก็ไปทำ]

"เออ แค่นี้แหละ!"

เมฆาตัดสายทิ้ง หันไปชู้แยกเขี้ยวให้คนต้นเรื่องที่ยังคงฮัมเพลงอารมณ์ดี
 อยู่ในห้องน้ำ

ไม่รู้สิกูรู้สาอะไรเลยสักนิด!

"ได้ข่าวว่าเรียกหาผม"

คำแรกถูกเอ่ยออกไปด้วยน้ำเสียงกวนอารมณ์ นันทภพทอดแว่นสายตา ออก วางไว้ที่โต๊ะอย่างใจเย็น ก่อนจะเงยหน้าขึ้นสบตาคนไร้มารยาทที่ เปิดประตูพรุดเข้ามาโดยไม่เคาะ

"จะยื่นคำหัวฉันทันอีกนานไหม" เขาเอ่ยปาก จ้องเด็กหนุ่มอายุห่างกัน เป็นรอบด้วยแววตาเย็นชา "นั่งลงพาลัส"

เจ้าของชื้อกระทู้หัวคิ้วเข้าหากันเล็กน้อย ก่อนจะทิ้งตัวลงนั่งแรงๆ ที่เก้าอี้หนังสีดำ "ผมนั่งแล้ว ตกลงมีอะไร"

"กินเหล้ามา?" คนถูกถามไม่ยอมตอบ

"ครับผม"

"เคยบอกแล้วให้เลิกแตะแอลกอฮอล์โดยไม่จำเป็น ยิ่งมีงานถือว่าห้าม"

"ผมโทรหาพี่จ๋าแล้ว มีนัดสัมภาษณ์รายการตอนบ่ายโมงสี่สิบห้า ตอนนี้เที่ยง ผมยังมีเวลาขึ้นไปตีเบียร์อีกกระป๋อง นั่งรอให้หน้าหายแดง แล้วค่อยอาบน้ำแต่งตัวได้ด้วยซ้ำ"

"พาลัส" เจ้าของบริษัทเอ่ยปากเสียงขรม ที่ตาลงเล็กน้อย แต่เพียงแค่นั้น ก็ทำให้สัมผัสได้ว่าเขากำลังไม่พอใจ "เลิกเล่นก่อนที่ฉันจะหมดความอดทน"

"ทำไมคุณไม่ถามล่ะว่าผมหมดความอดทนหรือยัง" เด็กหนุ่มเอ่ยปาก หันหน้าหนี

นันทภพมองเจ้าเด็กบ้าที่เขาตามหามาตั้งแต่เข้าอย่างเห็น้อยใจ ถึงเขา จะใจยักษ์ใจมารแคไหน แต่มาทำหน้าอย่างนี้ใส่ก็โกรธต่อไม่ลง "เอาเถอะ ขึ้นไปอาบน้ำแต่งตัวซะ แล้วลงมาแต่งหน้า จีราวัลย์รออยู่ข้างล่างนานแล้ว"

"..." คนถูกสั่งยังคงนั่งนิ่ง เซ็ดหน้าขึ้นไม่ยอมฟัง

"พาลัส...อย่าดื้อ"

สิ้นคำนั้นนันทภพ คนถูกปรามาสว่าดื้อก็เฝ้าปากแน่น รู้สึกใจวูบไหว คล้ายว่าจะแพ้ให้กับคนตรงหน้าอีกครั้งแล้ว "...อืม"

"อีกอย่าง"

เขากำลังจะขยับตัวลุกอยู่แล้ว แต่ถูกเรียกไว้ก่อน

"ครับ"

"งานประกาศรางวัลคราวนี้ไม่สายนะ บอกให้คนเตรียมชุดไว้ให้แล้ว เปลี่ยนบนรถเลย"

พาลัลลกลอกตา พยักหน้ารับอย่างเสียไม่ได้ เขารู้ดีว่างานประกาศครั้งนี้ เขาต้องได้รางวัลกลับบ้านมาอย่างน้อยก็สักหนึ่งละนะ คงไม่ปฏิเสธว่า ตื่นเต้นแค่ไหน แต่พอคิดถึงคนตรงหน้าก็ทำให้ความยินดีนั้นลดลงมาเกินครึ่ง ก็ไม่ได้คาดหวังว่าจะได้ยินคำชมออกจากปากนั้ณธภ วีรธนาภทรคนนี้นักหรอก...

"อย่าทำแบบนี้อีกนะคะ ตอนคุณภพโทรมา พี่คิดว่าหัวใจวายแล้ว ด้วยซ้ำ" ทันทีที่พาลัลลโผล่หน้ามาที่ห้องแต่งตัว จีราวัลย์ ผู้จัดการส่วนตัวสาว ก็รุดเข้ามาหาอย่างรวดเร็วก่อนจะพุดยาวด้วยน้ำเสียงขอร้อง

"ไม่มีอะไรหรอกครับ เขาก็แค่โมโหที่ไม่เห็นผมอยู่ในระยะสายตา"

"ทะเลาะกับคุณอาอีกแล้วหรือคะ"

พอได้ยินคำแทนชื่อบุคคลที่สามที่อีกฝ่ายเลือกใช้ พาลัลลก็ขมวดคิ้ว เข้าหากันแน่นแล้วตัวตวยตามอง "เลิกพุดเถอะครับ รับแต่งหน้าจะได้รีบไป"

"โอเคคะ ช่างคะน้องลัลพร้อมแล้วคะ" จีราวัลย์รับคำแล้วหันไปบอกช่างแต่งหน้าที่นั่งดูสถานการณ์อยู่ตรงนั้นที่ท้ายประโยค ก่อนจะหันกลับมาหาหนุ่มน้อยของเธอ "เดี๋ยวพี่ยกกาแฟดำมาให้คะ ดื่มหักหน่อยจะได้สดชื่น"

ดารานุ่มพยักหน้ารับ หันไปทักทายช่างแต่งหน้าประจำตัว ก่อนจะหลับตาให้อีกคนจัดการใบหน้าตัวเองได้ตามใจ เขาพยายามคลายปมที่หว่างคิ้วออก รู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาทุกครั้งที่มีคนบอกว่านั้ณธภเป็นอาของตัวเอง ทั้งที่ไม่ใช่เรื่องเท็จ หากถึงอย่างนั้นก็ไม่เคยรู้สึกงุ่นง่าน

พาลัลลเป็นเด็กกำพร้า พ่อกับแม่แยกทางกันตั้งแต่เขายังเล็ก จากนั้น เขาก็อาศัยอยู่กับพ่อสองคน จนกระทั่งครบแปดขวบอุบัติเหตุก็พรวดชีวิตของนุพการีที่เหลืออยู่เพียงคนเดียวไป เขาไม่รู้ว่าแม่อยู่ไหน และไม่คิดจะตามหา ทั้งหมดนั้นนั้ณธภเพื่อนสนิทของบิดาเป็นคนเล่าให้ฟังตอนที่เขา

อายุครบสิบห้าปีเต็ม หลังจากที่รับเข้ามาเลี้ยงตั้งแต่เกิดเรื่อง

กระนั้นการเลี้ยงดูและความสัมพันธ์ระหว่างพาลัดกับนันทภพก็ไม่ได้
ใกล้เคียงพ่อลูกหรืออาหลานเลยสักนิด...

ก็ถ้าจะให้พูด...ก็คงเหมือนเจ้านายกับลูกน้องละมัง

"เออล่ะ ฟังนะคะน้องลัด" จีราวัลย์เอ่ยปากเรียกความสนใจจากพาลัด
ที่เฝ้าแต่มองเหม่อออกนอกหน้าต่างตั้งแต่ขึ้นรถมา "ซองที่กำลังจะไปให้
สัมภาษณ์ชอบมีคำถามโจมตีที่บางครั้งก็ทำให้อึดอัด น้องลัดต้องมีสติ
ในการตอบนะคะ อะไรที่คิดว่าไม่เป็นผลดีก็เจี๊ยบๆ ยี้มๆ ไปก่อน คิดสักหน่อย
แล้วค่อยเอ่ยปาก เพราะถึงจะชอบแกล้ง แต่คนก็ดูเยอะเป็นอันดับต้นๆ เลย"

"ครับ"

"ไหนหันมาให้พี่ดูหน้าหน่อยค่ะ ต้องลงรถแล้ว"

พาลัดหันหน้าไปตามคำบอกของอีกคน ปล่อยให้ผู้จัดการสาวจัดแต่ง
ทรงผมเล็กน้อยก่อนจะลงจากรถ ขยับยี้มมุมปากแล้วก้าวเท้าเข้าไปในบริษัท
MASTER STAR ทันทีที่เดินผ่านประตูกระจก สาวผมยาวในชุดสูทกระโปรง
ก็รุดเข้ามาต้อนรับ

"สวัสดิ์ค่ะคุณพาลัด คุณจำ"

"สวัสดิ์ค่ะคุณมีนา" จีราวัลย์เอ่ยปากตอบรับเมื่อพาลัดยกมือไหว้แล้ว

"เดี๋ยวนาพาเข้าไปที่ห้องสัมภาษณ์นะคะ ตอนนี้พิธีกรกับช่างภาพของเรา
พร้อมแล้ว"

ทั้งคู่เดินตามมีนาเข้าไปที่ห้องสัมภาษณ์ชั้นสอง พาลัดขยับยี้มและ
ยกมือไหว้ทีมงานในห้อง ก่อนจะเข้าไปทูลดตัวลงนั่งที่อาร์มแชร์ตรงกลาง
ฉากขาว ท่ามกลางชุดไฟสตูดิโอที่จัดไว้รอ

"น้องลัด ส่งแว่นให้พี่ค่ะ" พาลัดถอดแว่นกันแดดส่งให้จีราวัลย์ที่เดิน
เข้ามารับ

โดยปกติแล้วพาลัดจะทำงานกับแสงสีจ้าๆ แทบทุกวัน ทำให้ดวงตา
ของเขาค่อนข้างอ่อนล้า ดังนั้นเวลาไม่ได้ทำงานเขาจึงมักสวมแว่นดำติดหน้า

ไว้เสมอ

ดารานุ่มหลับตาปี่นึ่งไปนิด ปรับสายตาและค่อยๆ หรี่มองซ้ำๆ ให้ชินแสง พิธีกรเตรียมสคริปต์จนเสร็จก็เดินมานั่งเก้าอี้ที่จัดวางไว้ข้างกัน ก่อนส่งยิ้มกว้างให้

"สวัสดีครับพาลัด"

"เรียกลัดก็ได้ครับ พี่วุฒิ" เจ้าของชื่อตอบรับด้วยรอยยิ้มการค้า

"วันนี้ไม่เกรงใจแล้วนะครับ พร้อมแล้วเนอะ"

"ได้ทุกเมื่อเลยครับ"

พิธีกรประจำช่องยิ้มมุมปาก ยกมือส่งสัญญาณให้ทางช่างภาพ ลั่นเสียงนับเลขเตรียมพร้อมการสัมภาษณ์ก็เริ่มขึ้น

"สวัสดีครับท่านผู้ชม ยินดีต้อนรับเข้าสู่รายการ MASTER STAR วันนี้เราอยู่กับพาลัด โชติวรวาธิน นักแสดงนำชายจากภาพยนตร์ทำเงินเรื่อง 'อ้อมกอดสายลม' ที่กำลังมาแรงที่สุดในขณะนี้"

"สวัสดีครับ" เจ้าของเรื่องยิ้มกว้าง เอ่ยปากทักทายกล้องด้วยท่าทางเป็นมิตร

"ครับ เชื่อว่าลัดจะต้องให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับเรื่องหนังมาเยอะแล้วแน่ๆ จริงไหมครับ" ประโยคนั้นเป็นเสมือนการเริ่มคำถามแรกของการสัมภาษณ์ พาลัดละสายตาจากกล้องกลับมาที่พิธีกรหนุ่มตรงหน้า ขยับตัวนั่งตรง

พาลัดพยักหน้า หัวเราะเบาๆ "ก็ประมาณนั้นครับ"

"ถ้าอย่างนั้นรายการเราจะมาสัมภาษณ์เรื่องหนังก็ดูจะเป็นเรื่องเดิมๆ แล้ว" พิธีกรหนุ่มว่าต่อไป "ให้พาลัดเล่าเรื่องของตัวเองแทนดีกว่า"

"เรื่องของตัวเองเหรอครับ" เด็กหนุ่มเก๋ริน "ความจริงแล้วชีวิตผมก็ไม่ได้มีอะไรน่าสนใจสักเท่าไรหรอก"

"ใครกันจะไม่สนใจเรื่องของพาลัด โชติวรวาธิน" พิธีกรทำเสียงเข้า "ผมรู้ว่าความจริงแล้วคุณเป็นหลานของคุณนนท์ภพ เจ้าของค่าย LIGHTUP"

"..." เพิ่งเริ่มก็ทำเอาพาลัดรู้สึกหงุดหงิดแล้ว นี่ตั้งใจจะเอาเรื่องนี้มาโจมตีเขาหรือไง จะบอกว่าเพราะมีคนดันถึงโด่งดังขึ้นมาได้งั้นสิ เขาเกือบ

เปลวกลอกตาวน ถ้าไม่ติดว่าอยู่หน้ากล้องล่ะก็... "ครับ แต่ไม่ได้สายเลือดเดียวกันหรอก"

"หืม เรื่องใหม่เลยนะเนี่ย ที่ผ่านมายังไม่เคยมีบทสัมภาษณ์เรื่องครอบครัวของคุณเลย แต่เชื่อว่าแฟนๆ ทุกคนคงอยากฟังมากแน่ๆ ช่วยเล่าให้ฟังหน่อยสิครับ"

เจ้าตัวยังยกยิ้มที่มุมปาก หนึ่งไปนานพอควรว่าจะเอ่ยปาก "ความจริงก็อย่างที่พอจะรู้จักมาบ้างครับ ผมเป็นเด็กกำพร้า คุณภพเป็นเพื่อนสนิทของพ่อ รับผมมาเลี้ยงตั้งแต่อายุได้แปดขวบ"

"อย่างนั้นหมายความว่าคุณภพตั้งใจให้คุณเป็นดาราในสังกัดตั้งแต่แรกเลยด้วยไหม"

พาลัลล์ส่ายหน้า "เปล่าครับ ก็เลี้ยงผมมาเหมือนเด็กธรรมดานั่นแหละ แต่ผมโตมาในค่าย เห็นกิจกรรมและนักแสดงนักร้องรุ่นก่อนๆ มา มากก็สนใจ เลยเลือกเรียนเอกการแสดง" เขาหยุดคำ เว้นระยะไปนิด ก่อนจะเอ่ยปากต่อด้วยท่าทางใจเย็น "ส่วนเรื่องงานผมก็พยายามของของผมเอง ไม่มีใครช่วยดันอะไร ค่าย LIGHTUP มีมาตรฐานเป็นของตัวเอง คงไม่สามารถหาลับหูลับตาให้ทำบุคคลไว้ความสามารถและไม่มีคุณภาพหรอก...จริงไหมครับ"

"อย่างนั้นก็หมายความว่า คุณภพไม่ได้มีส่วนกับงานของคุณ แล้วมีการแนะนำอย่างไรบ้างหรือเปล่า"

"ปกติทางค่ายก็จะมีครูพี่เลี้ยงคอยดูแลอยู่แล้วครับ คุณภพจะดูแลเรื่องบริหารเสียมากกว่า ไม่ได้มาช่วยวัยกับเด็กในสังกัดนักร้องครับ"

พิธีกรหนุ่มพยักหน้ารับไปเรื่อยๆ ระหว่างพาลัลล์พูด แสดงออกถึงความสนใจสนอกสนใจในการสัมภาษณ์ แต่ใครจะรู้ว่าในหัวเขากำลังพยายามคิดหาประเด็นที่จะทำให้ดาราหนุ่มชื่อดังหน้าถอดดี "ลัลล์พักอยู่ที่ไหนครับ ก่อนหน้านี้"

"ตั้งแต่เข้าสังกัดจนถึงตอนนี้ ผมก็อยู่ที่ห้องพักเด็กในสังกัดที่ทางค่ายจัดไว้ให้มาตลอดครับ แต่มีเปลี่ยนจากห้องเด็กฝึกมาเป็นห้องใหญ่ชั้นบน

เท่านั้น"

คำถามแล้วคำถามเล่าผ่านไป พาลัลก็ยังไม่มียี่ที่ท่าว่าจะปล่อยให้
ช่องว่าง

"เรื่องหัวใจเป็นยังไงบ้างครับลัล กับนักแสดงนำสาวคู่ขวัญที่มีข่าวด้วยกัน
ก่อนหน้านี้เนี่ยตกลงเรื่องราวเป็นยังไง"

"ไม่มีอะไรครับ แค่เพื่อนร่วมงาน"

"แล้วภาพที่หลุดออกมาว่าไปดินเนอร์กันสองคนล่ะครับ"

"มีคนอื่นไปด้วยครับ แค่ไม่มีติดอยู่ในภาพ"

"คิดยังไงกับที่คนมองว่าตอนนี้คุณเป็นผู้ชายมากเสน่ห์ที่ตกเป็นข่าวกับ
สาวสวยไม่ซ้ำหน้า"

พาลัลหัวเราะเบาๆ รู้สึกขำกับสิ่งที่ได้ยิน ก็ไม่เถียงหรือกระแนะว่าที่ผ่านมา
เป็นอย่างนั้นจริง และเขาก็ยอมรับตรงๆ ว่าตัวเองเป็นคนพยายามให้มีข่าว
หลุดออกไปด้วยซ้ำ ไม่ใช่เพราะอยากสร้างกระแสหรือตกเป็นเป้าสายตา แต่
เหตุผลของการกระทำทั้งหมดทั้งหมดนั้นเพียงเพื่ออยากเรียกร้องความสนใจ
จากคนคนเดียว

จีราวัลย์เฝ้ามองปากแน่น รู้สึกเป็นกังวลยามที่นั่งมองดารานุ่มในความดูแล
ของเธอให้สัมภาษณ์อยู่หน้ากล้อง แต่ไหนแต่ไรพาลัลเป็นคนตรงไปตรงมา
และใจร้อนมุทะลุ แม้ในช่วงปีหลังจะลดหลั่นลงมาตามระดับอายุ หากแต่
ในเวลานี้ก็น่ากลัวว่าใจจะร้อนขึ้นมาเพราะคำถามกวนอารมณ์

อดทนอีกนิดนะคะน้องลัล...

.....

ท่ามกลางผู้คนที่มือชื่อเสียง ทั้งผู้กำกับชื่อดัง นักแสดงรุ่นใหญ่ นักร้อง
สาวสวย และคนในวงการอีกหลายพันคน พาลัลยังคงนั่งนิ่งเหลือบตา
มองไปรอบๆ หาคคนที่คิดถึงอยู่ในหัว จนกระทั่งพิธีกรบนเวทีพูดเปิดงานก็แล้ว
เริ่มรายชื่อผู้เข้าชิงรางวัลแรกก็แล้ว รางวัลที่สอง สาม สี่ก็แล้ว ก็ยังไม่มียี่แวว

ว่าจะโผล่มาให้เห็น

"เป็นอะไรไปไอ้ลัลล์ หน้าบึ้งฉิบหาย" เมฆาที่นั่งอยู่ข้างๆ ใช้ศอกสะกิด พาลัลล์แล้วกระซิบเบาๆ "กัล้องจับอยู่ ทำหน้าให้มันดีๆ"

"อืม"

"เป็นอะไรวะ ตื่นเต้น?"

"นิดหน่อย"

"จะกลัวอะไร มีรายชื่อเข้าชิงอยู่แล้ว มึงไม่ต้องห่วงเลย"

"อืม..."

"ว่าแต่คุณภพไม่มาหรือวะ"

พาลัลล์ชะงักทันทีเมื่อเมฆาเพิ่มพ้ำขึ้นมาอย่างนั้น คงจะไม่ใช่อะไรเลย ถ้าประโยคเมื่อครู่ไม่ใช่สิ่งที่เขาคิดวนเวียนอยู่ในหัวมาตั้งแต่เริ่มงาน

"กูไม่รู้"

"สงสัยติดอะไรสำคัญมั้ง"

จะมีอะไรสำคัญกว่างานนี้วะ...

พาลัลล์เช่นเดียวกับในใจ ยกแก้วไวน์ขึ้นกระดกจนหมดเกลี้ยง ทำให้เจตนา ที่นั่งประกบอยู่อีกข้างรีบปราม

"อย่ากินเยอะ เดี่ยวหน้าแดงขึ้นเวที"

"แค่แก้วเดียวทำอะไรกูไม่ได้หรอกนะ"

"ถ้าคุณภพรู้ว่ามึงกินเหล้าในงานแบบนี้เป็นเรื่องแน่"

"เขาจะไปรู้อะไร โผล่หัวมาที่ไหนล่ะวะ"

"เฮ้ยๆ รายชื่อผู้เข้าชิงสาขานักแสดงนำชายยอดเยี่ยมแล้ว ตั้งใจฟังก่อน" เมฆารีบพูดเมื่อพิธีกรเอ่ยถึงรางวัลสาขาที่ใฝ่รอ เรียกความสนใจของทั้งคู่ ให้พุ่งไปทางเวที คงเป็นอีกคืนที่วงการบันเทิงจะต้องจำชื่อนี้เอาไว้

ชื่อของพาลัลล์ โชติวรวาริน...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)